Rok II. Niedziela 10 marca 1929. Nr. 10.

LWOWSKIE WIADOMOŚCI PARAFJALNE

TYGODNIK POŚWIĘCONY ŻYCIU RELIGIJNEMU M. LWOWA

Adres Redakcji i Administracji: Lwów, ul. Ormiańska 13. Nr. tel. 24.61. — Godziny urzędowe administracji codziennie od 8—16 z wyjątkiem niedziel i świąt. — Godziny urzędowe redakcji codziennie od 16—18 z wyjątkiem niedziel i świąt.

Prenumerata roczna z dostawą do domu wynosi **8 zł.**, kwartalna **2 zł.**, bez dostawy do domu rocznie **5 zł.**, kwartalnie **1·30 zł.** Cena numeru pojedynczego **10 gr.** — Konto czekowe Nr. 151.169 (Bibljoteka Religijna). Prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy parafjalne o. łać. we Lwowie, gdzie też można numery odbierać.

SPOWIEDŹ WIELKANOCNA.

Są pewne obowiązki chrześcijanina, które nazwać trzeba głównemi i które wszyscy powinni wypełniać. Do nich należy słuchanie Mszy św. w niedziele i święta oraz spowiedź wielkanocna. Jak nie powinno być niedzieli i święta, w któreby nie było się na Mszy św., tak nie powinno być roku, w którymby chrześcijanin nie był do spowiedzi. Nie jest to ideałem, ale tem czemś najmniejszem, czego Kościół domaga się od wiernych, bo ideałem Kościoła jest, by wierni przystępowali codziennie do Komunji św., a tem samem spowiadali się jak najczęściej.

Czy są katolicy, którzy tego ważnego obowiązku corocznej spowiedzi nie dopełniają?

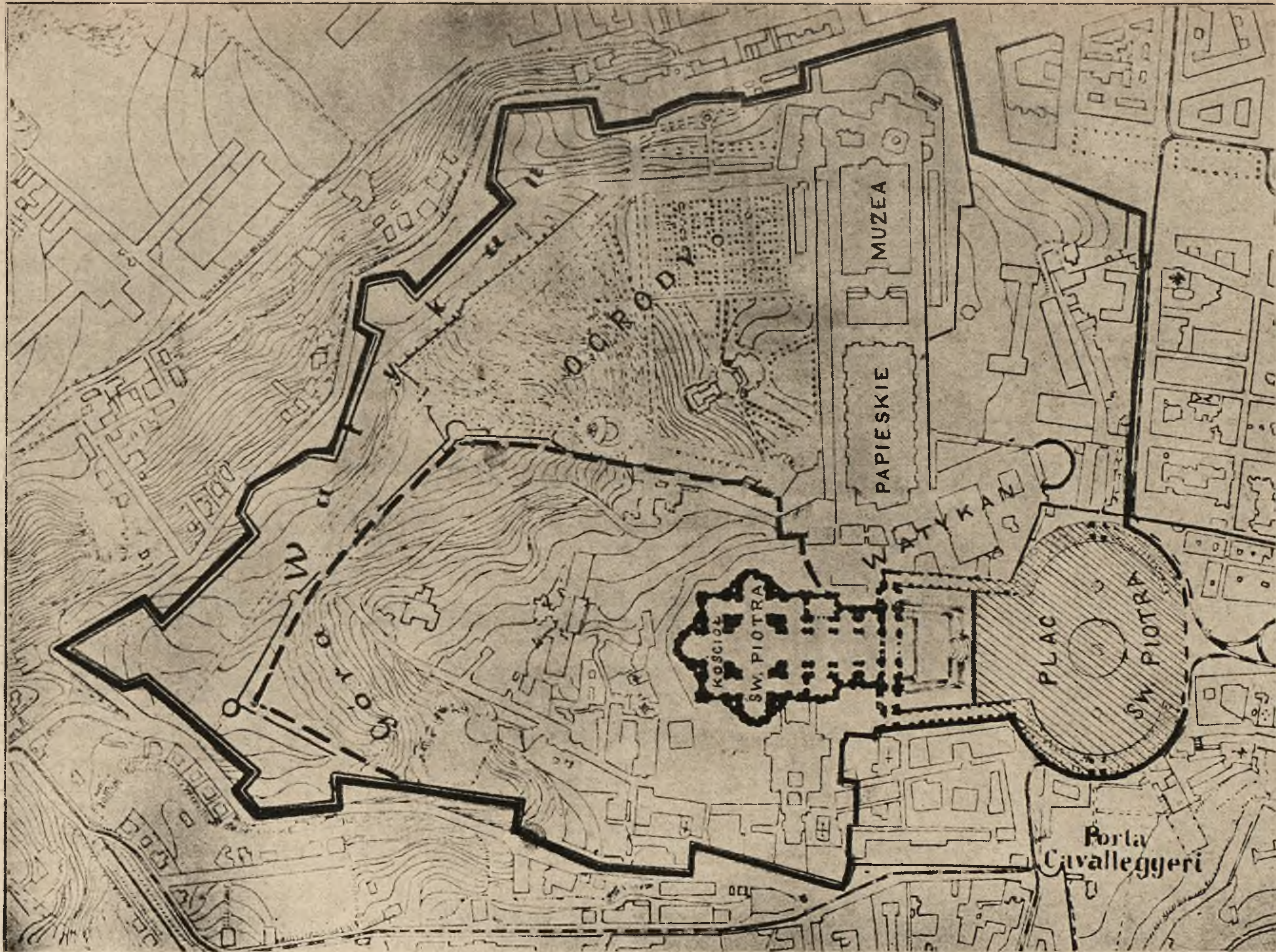
Niestety są. Gdy się raz opuści spowiedź wielkanocną, później opuszcza się je z łatwością i płyną lata a do spowiedzi iść coraz trudniej, budzi się fałszywy wstyd, fałszywy lęk i często dopiero chwila przedśmiertna ma pojednać z Bogiem. I tak się zdarza, że po ostatniej spowiedzi szkolnej następuje spowiedź przedślubna, a po tej dopiero przy śmierci, o ile na czas zawołają księdza.

Dlaczego ludzie nie chodzą do spowiedzi?

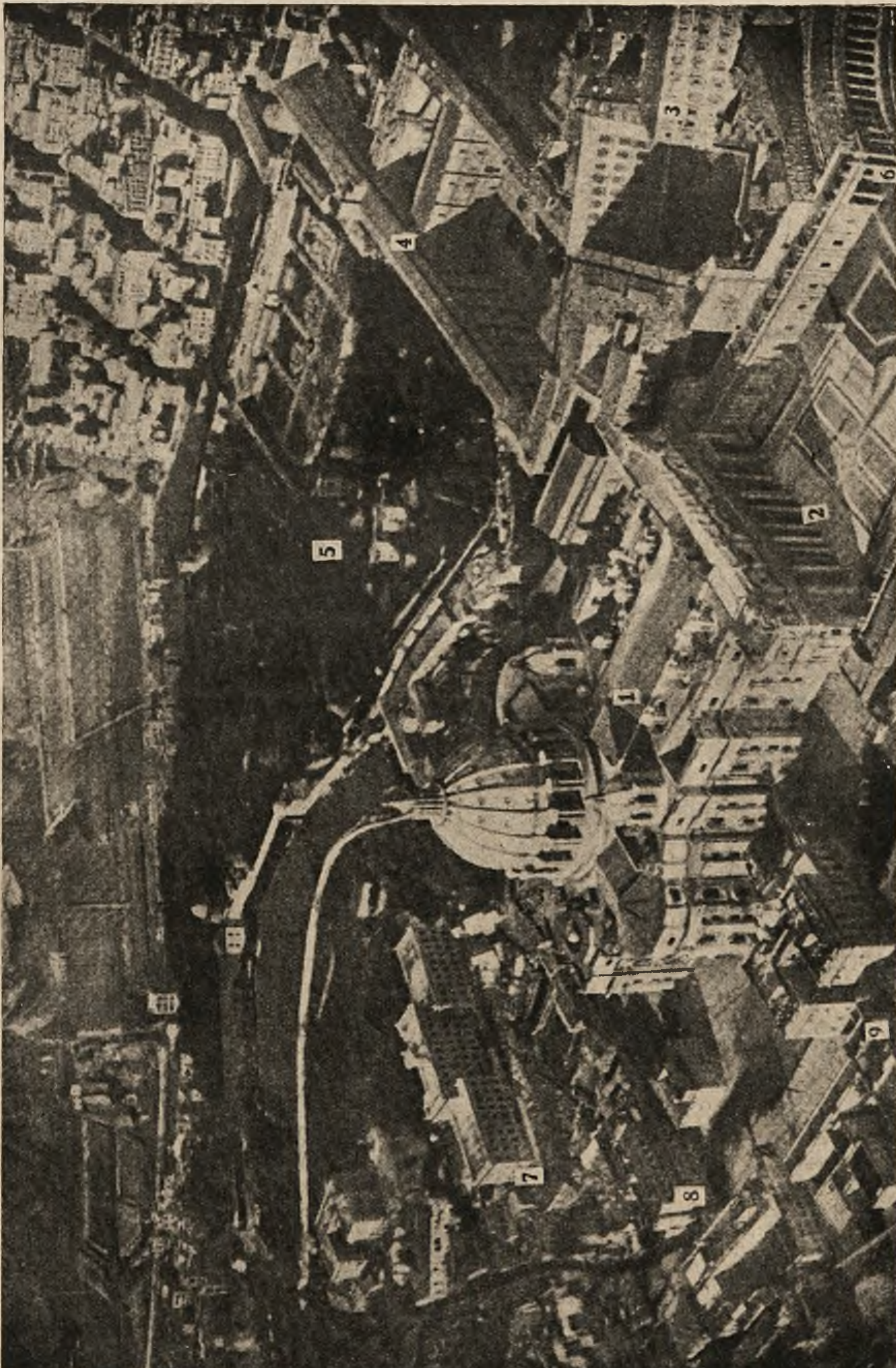
Rozmaite podają wymówki: brak czasu, brak usposobienia, przykrość doznana na spowiedzi od księdza i t. d. Najpocieszniejsi są ci, którzy tłumaczą się brakiem czasu. Są to zazwyczaj ludzie, którzy godzinami mówią o braku czasu i czas schodzi im na żalach, że nie mają czasu. Rzadko są między nimi ludzie, którzy mają nawał pracy, ale oni wszyscy i ci najbardziej zapracowani znajdą go na wiele zajęć, nie związanych z zawodem, choćby na codzienne przeczytanie gazety, na mniej konieczne wizyty towarzyskie i na wiele innych rzeczy, tylko brak czasu na pacierz poranny i wieczorny, brak czasu na Mszę w niedzielę, brak czasu na spowiedź wielkanocną. Po co siebie samych oszukiwać i sobie samym sypać piaskiem w oczy? Bądźmy szczerzy! Powiedzmy otwarcie: Nie przykładamy większej wagi do spraw religijnych, a więc i do spowiedzi, nie mamy ochoty podjąć na serjo poprawy swego życia. Brak usposobienia? Każdy musi sobie je wyrobić. Gdy rozważy swoje przewinienia wobec Boga, wobec wieczności, wyrobi sobie potępienie grzechów, obrzydzenie do nich i chęć niegrzeszenia więcej. Trudno trzeba się trudzić.

Przykrości od księdza na spowiedzi! Jak było z temi przykrościami, trudno mówić, bo to sprawa miedzy spowiednikiem a spowiadającym się i może więcej przykrości miał spowiednik niż spowiadający się. Jeśliby nawet były? Czy to już ma zrazić do spowiedzi? Gdzie nie doznajemy przykrości? Wszędzie indziej mimo to znów idziemy. Pożyczamy w banku pieniądze, nie dziękują nam, żeśmy przyszli pożyczyć a jednak gdy znów potrzebujemy, nie wahamy się iść prosić o pożyczkę i to grzecznie. Spotykają nas przykrości w sklepach, kolei tramwaju, z tego jednak nikt nie wyciąga wniosku, by nie kupować w sklepie, nie jeździć koleją czy tramwajem. Możemy iść do innego spowiednika tak, jak idziemy do innego lekarza.

Bez wykrętów, bez wybiegów! To, co się popełniło, trzeba powiedzieć. Pana Boga przeprosić, poprawę przyrzec! Zerwać z fałszywym wstydem i pokutować!

Państwo watykańskie. Grubsza linja oznacza granice państwa, nad którem Ojciec św. ma pełną władzę zwierzchniczą. Część między linją graniczną a przerywaną nie była przed ostatnią umową w używaniu papieża. Plac św. Piotra (zakreskowany), choć należy do państwa watykańskiego, pozostaje jednak na zawsze w używaniu państwa włoskiego z tem jednak, że Ojciec św. ma prawo posługiwać się nim w czasie uroczystości.

Państwo watykańskie widziane z góry. 1) Kościół św. Piotra. 2) Wejście do kościoła św. Piotra. 3) Mieszkanie Ojca św. 4) Muzea watykańskie. 5) Ogrody papieskie. 6) Wejście do Watykanu. 7) Seminarjum afrykańskie. 8) Seminarjum papieskie. 9) Skarbiec.

Terytorjum „Città del Vaticano“ i posiadłości papieskie w Rzymie.

Ponieważ w podawaniu wiadomości na temat utworzonego państwa kościelnego prasa popełniła wiele błędów i nieścisłości, przeto „Corriere d'Italia“ z dn. 19 bm. z oficjalnych źródeł podaje szczegółowy opis terytorjum, należącego do „Citta del Vaticano“, oraz wykaz gmachów, zwróconych Stolicy Świętej.

1. Do państwa „Citta del Vaticano“, nad którem Stolica Apostolska sprawuje władzę absolutnie suwerenną, należą: obecny Watykan. Bazylika i cały plac św. Piotra, następnie tereny, graniczące z jednej strony z ogrodami watykańskiemi, a z drugiej z murami Rzymu, tworząc w ten sposób jeden blok do końca hospicjum św. Marty.

2. Do nieruchomości Stolicy św., poza „Citta del Vaticano“, z przywilejem eksterytorjalności, ze zwolnieniem od wszelkich podatków oraz prawa do wywłaszczenia na użytek publiczny, zostały zaliczone następujące gmachy: Bazylika i pałac Lateraneński, Scala Santa, bazylika S. Maria Maggiore i św. Pawła poza murami, pałace Castel Gandolfo (wille Cybo i Barberini), Dataria, Cancellaria, Propaganda Fide, św. Kaliksta za Tybrem, Convertendi, św. Officium, Wikarjatu rzymskiego, oraz wszystkie nieruchomości w bloku między Porta Cavalleggieri, kolumnadą św. Piotra i Borgo Santo Spirito do końca Gianicolo. Wśród gmachów w tym bloku znajdują się m. in. Dom główny i nowe budynki Jezuitów, kolegja Propagandy i amerykańskie.

3. Do kategorji nieruchomości zwolnionych z podatków i z prawa wywłaszczenia, ale bez przywileju eksterytorjalności, należą: Papieski Uniwersytet Gregorjański, Instytut Biblijny, pałace połączone z bazyliką Dwunastu Apostołów, z kościołem św. Andrzeja i św. Karola, gmachy Instytutu Archeologji Chrześcijańskiej, Instytutu Wschodniego, Seminarjum Lombardzkiego Kolegjum Ruskiego, pałac św. Apolinarego razem z kościołem, oraz dom dla ćwiczeń duchownych (Esercisi Spirituali).

Ewentualne drobne zmiany w rozgraniczeniu tych ostatnich gmachów Stolica Apo-

---

Ewangelja na IV niedzielę Postu.

Jan 6, 1—15.

Jezus rozmnaża chleb.

Onego czasu Jezus odszedł za morze Galilejskie, które jest Tyberjadzkie. I szła za nim rzesza wielka, iż widzieli znaki, które czynił nad tymi, co chorowali. Wszedł tedy Jezus na górę: i siedział tam z uczniami swymi. A była blisko Pascha, dzień święty Żydowski. Podniósłszy tedy oczy Jezus i ujrzawszy, iż wielka rzesza idzie do niego, rzekł do Filipa: Skąd kupimy chleba, żeby ci jedli? A mówił to kusząc go: bo on wiedział, co miał czynić. Odpowiedział mu Filip: Za dwieście groszy chleba nie dosyć im będzie, żeby każdy mało co wziął. Rzekł mu jeden z uczniów jego, Andrzej, brat Szymona Piotra: Jest tu jedno pacholę, co ma pięć chlebów jęczmiennych i dwie ryby: ale to co jest na tak wielu? Rzekł tedy Jezus: Każcie ludziom usiąść. A było trawy wiele na miejscu. A tak usiadło mężów w liczbie jakoby pięć tysięcy. Wziął tedy Jezus chleby: a dzięki uczyniwszy, rozdał siedzącym, także i z ryb, ile chcieli. A gdy się najedli, rzekł uczniom swoim: Zbierzcie, które zbyły ułomki, aby nie zginęły. Zebrali tedy i napełnili dwanaście koszów ułomków z pięciorga chleba jęczmiennego, które zbywały tym, co jedli. Oni tedy ludzie ujrzawszy cud, który Jezus uczynił, mówili: Iż ten jest prawdziwie Prorok, który miał przyjść na świat. Wtedy Jezus poznawszy, iż mieli przyjść, aby go porwali i uczynili królem, odszedł znowu sam jeden na górę.

Troska o chleb.

Troska Jezusa o nakarmienie zgłodniałej rzeszy daje nam sposobność do mówienia o naszych obowiązkach względem potrzebujących.

Te pięć chlebów i dwie ryby, ta pięciotysięczna rzesza wesoła, bo syta, ta zielona murawa, ci uczniowie Pana, rozdzielający z ochotą i skrzętnie zbierający, ten huragan zachwytu nakarmionych dla swego boskiego, królewskiego gospodarza i ich hojność z koroną i berłem, to jest historja, której my zawsze chętnie słuchamy. Rozwesela nas.

stolska może przeprowadzić w porozumieniu z ministrem robót publicznych.

KU CZCI OJCA ŚW.

Uroczystości papieskie w Lublinie. Rocznica Ojca św. na skutek wezwania biskupiego była w całej diecezji Lubelskiej nadzwyczaj uroczyście obchodzona. W katedrze w dn. 12 bm. ks. Biskup Fulman celebrował mszę św., na której byli obecni przedstawiciele miejscowych urzędów z p. Wojewodą Remiszewskim i jen. Taczakiem na czele. Liczne organizacje katolickie ze swemi sztandarami, jak również i szkoły wzięły serdeczny udział. Śpiewy wspaniałe wykonał chór alumnów seminarjum duchownego pod kierunkiem ks. kanonika W. Mentzla.

W sobotę dn. 16 bm. w seminarjum duchownem, odbyła się akademja, urządzona siłami kleryków i uczniów gimnazjum biskupiego.

W niedzielę dn. 17 b. m. w wielkiej auli Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego zorganizowana została staraniem rektora ks. prał. J. Kruszyńskiego podniosła akademja, na której dr. Niwiński z Krakowa wyczerpująco przedstawił obraz dzisiejszej akcji katolickiej tak, jak się przedstawia w Italji pod bezpośrednim kierunkiem Ojca św. Była to bardzo interesująca prelekcja, więc też bardzo licznie zebrana publiczność wysłuchała jej z wielką uwagą i pożytkiem.

Oprócz tych uroczystości Ks. Biskup polecił w niedzielę poprzedzającą dzień koronacji lub też następującą po tym dniu wygłosić wszędzie na głównem nabożeństwie kazania o Ojcu św. i jego wskazaniach w rządach Kościoła powszechnego. Odbyły się więc w kościołach nabożeństwa na intencję Papieża i w stowarzyszeniach katolickich wieczornice i różne obchody ku wyrażeniu czci dla namiestnika Chrystusowego i ku pogłębieniu przywiązania do Jego osoby.

Uroczystości ku czci Ojca św. w Łomży. Dzień 17 lutego poświęcony był na uroczysty obchód 50-lecia kapłaństwa Ojca św. Piusa XI. Całe miasto od rana udekorowano sztandarami. Flagi papieskie powiewały z katedry, pałacu biskupiego, Seminarjum duchownego. Wieczorem o godz. 7 odbyła się akademja w sali gimnazjum żeńskiego, którą publiczność wypełniła po brzegi. J. E. Ks. Biskup Łukomski w słowach o przebogatej treści wskazał na źródło niespożytej mocy papiestwa — na ekslusywną wierność odwiecznym zasadom

---

A nawet człowiek, który nic nie wie o suchym chlebie, myśli sobie: Chciałbym być wśród nich, spodziewa się, że nietylko byłby syty, ale po takim pokarmie i wiara jego byłaby mocniejsza i niejedną trudność w życiu łatwiej byłoby mu znieść.

Syci mają rozmaite zachcianki i dziwne zmartwienia. Nieraz ubogi jest szczęśliwszy od bogatego, któremu z przesytu wszystko zbrzydło. Zapomnieli nawet prosić i dziękować za chleb powszedni. I na niejednego z nich przyszły czasy, że potrzeba nauczyła go modlitwy nawet o kawałek suchego chleba. Zrozumieli, co to jest bieda, dla której ongiś nie mieli serca.

Jakież obowiązki mają posiadający wobec ubogich, którzy nie mają rzeczy najpotrzebniejszych? Czy mają oni zginąć z głodu? Czy mają zwątpić w Boga i pomoc ludzką? Czy tysiące mają tonąć w nędzy, gdy tysiące innych przygniata zbytek? Czy niedola, która nas kiedyś jednoczyła, ma nas teraz dzielić i dwoić? Pamiętajmy i rozważmy słowa naszego kochanego Mistrza: „Coście uczynili jednemu z braci moich najmniejszych, mnieście uczynili!“ Teraz nasze ideały, nasza miłość bliźniego, nasz duch ofiarny, nasz zmysł społeczny, nasza miłość Ojczyzny muszą się zamieniać w czyny i nie można się przypatrywać, jak całe masy giną w nędzy. Kto tylko może, musi w tych ciężkich czasach świadczyć na biednych, musi podać rękę towarzystwom opieki nad sierotami, nad młodzieżą, konferencjom św. Wincentego, ale nie żebrakom ulicznym i domowym. Puszki na biednych dają sposobność do ofiary. Niech płonie ogień żywej, współczującej i czynnej miłości.

Troska o chleb, ciężkie czasy nie są czemś najgorszem dla narodu. Z tego może wybrnąć szczęśliwie, albo zginąć. Zginie, gdy jedni żyją w dobrobycie, a drudzy biedują; wybrnie, jeżeli duch Chrystusa, jeżeli Chrystusowe pytanie: „Skąd kupimy chleba?“ jest żywotne i twórcze. Dziękujmy Bogu codziennie, jeżeli mamy to, co nam jest potrzebne. Jeżeli mamy więcej, niż potrzebujemy, to pomagajmy w cudownem dziele chrześcijańskiego, hojnego miłosierdzia, które dla głodnych rozmnaża chleb. Amen.

„Dużo idei, obiegających współczesny świat, rozsadza go; — idea władzy moralnej nad światem w postaci papiestwa jest czynnikiem ześrodkowującym świat w jedności“ — zakończył Ks. Biskup. Prof. Skiwski wygłosił głęboki odczyt o pochodzeniu władzy papieża. Część drugą wypełniły śpiewy i muzyka. Całość akademji wytworzyła podniosły nastrój, budząc gorące uczucie przywiązania do Stolicy św.

Uroczystości papieskie w Diecezji Sandomierskiej. Dzień 17 lutego br., wyznaczony przez Biskupa sandomierskiego, jako termin obchodu w diecezji tutejszej pięćdziesiątej rocznicy święceń kapłańskich i siódmej rocznicy koronacji Piusa XI, stał się dla miasta Sandomierza i całej Diecezji Sandomierskiej okazją do niezwykłych i żywiołowych manifestacyj na cześć Ojca św. Szczególniej znamienny był udział szerokich warstw społeczeństwa, które swą żywą obecnością na uroczystościach papieskich manifestowały swe serdeczne i synowskie uczucia dla osoby Piusa XI.

Obchody rozpoczęła akademja, urządzona dnia 12 lutego staraniem ks. rektora, profesorów i alumnów tutejszego Seminarjum duchownego w sali seminaryjnej. Akademja ta miała charakter wewnętrzny, zakładowy.

17 lutego cały Sandomierz przybrał odświętny wygląd. Wszystkie gmachy urzędowe i wiele prywatnych domów (nawet niektóre żydowskie) przybrane zostały flagami narodowemi. Nie brak też było domów przyozdobionych chorągwiami o kolorach papieskich. Na wieży katedralnego kościoła powiewała wielka flaga papieska. O godz. 10·30, pomimo mrozu, katedra zapełniła się po brzegi tłumami wiernych. W prezbiterjum zasiedli przedstawiciele władz państwowych, samorządowych, miejskich, wojskowości, szkolnictwa i instytucyj społecznych, a także wszyscy burmistrzowie i wójtowie całego powiatu sandomierskiego. W nawie głównej zajęły miejsca: kompanja honorowa 4 p. saperów ze sztandarem pułkowym, szkoły ze swemi sztandarami, straż ogniowa, stow. robotników chrześcijańskich, stow. polskiej młodzieży i inne organizacje. Wnętrze katedry udekorowano flagami papieskiemi. Pontyfikalne nabożeństwo celebrował JE. Ks. Biskup Kubicki. Zamiast kazania został odczytany specjalny list pasterski Ks. Biskupa sandomierskiego.

Wieczorem w sali gimnazjum odbyła się akademja papieska. Napływ gości różnych stanów był bardzo duży. Ks. Biskup Kubicki rozwinął w swem przemówieniu myśl, dlaczego Polacy winni kochać Ojca św., a szczególne przywiązanie żywić winni do Piusa XI. Po deklamacjach i śpiewach piękny w treści i formie odczyt na temat: „Czem był i jest Kościół katolicki dla narodów europejskich“ wygłosił p. prof. Kamecki. Produkcje wokalne i muzyczne zakończyły tę nadzwyczaj miłą akademję.

Akademja ku czci Ojca św. Piusa XI w Siedlcach. Dnia 17 bm. o godz. 7·30 wiecz. odbyła się w sali klubu miejskiego w Siedlcach uroczysta akademja ku czci Ojca św. Piusa XI., urządzona staraniem Ligi katolickiej.

Akademję rozpoczęto kantatą „Tu es Petrus“, której wszyscy wysłuchali, stojąc. Słowo wstępne wygłosił JE. Ks. Biskup Sufragan Sokołowski, w którem zaznaczył doniosłość uroczystości dla uczczenia 7-lecia papiestwa Piusa XI i złotych godów Jego kapłaństwa, oraz wiekopomnego faktu odrodzenia państwa kościelnego. Referat okolicznościowy wygłosił ks. prał. Ryster, przeprowadzając historycznie całą działalność Ojca św. na stanowisku Nuncjusza w Polsce, Jego żywe zainteresowanie się sprawami naszej Ojczyzny i potrzebami społeczeństwa polskiego. Na zakończenie wzniósł okrzyk: „Niech żyje Ojciec św. Pius XI, Wielki Orędownik Polski“, co z entuzjazmem powtórzyli trzykrotnie zebrani licznie na sali słuchacze.

Na całość akademji złożyły się jeszcze: produkcje solowe na skrzypcach, deklamacja, chór katedralny, chór męski uczniów seminarjum nauczycielskiego i kwartet smyczkowy tychże uczniów seminaryjnych. Na zakończenie ks. kan. Kobyliński, przewodniczący Ligi katolickiej, w krótkich słowach podkreślił wierność i przywiązanie narodu polskiego do Stolicy św. i że dzisiejsza akademja i liczne na niej zebranie świadczy o naszej miłości dla Ojca św.; podziękował za współpracę w zorganizowaniu akademji i wzniósł okrzyk: „Niech żyje Ojczyzna nasza polska“, przyjęty podniośle przez wszystkich obecnych, poczem odśpiewano „Boże, coś Polskę“.

Ze świata katolickiego.

Wysokie odznaczenie dla prezydenta Peru. W poniedziałek ub. tygodnia w katedrze w Limie odbyła się wielka uroczystość z powodu wręczenia wysokiego odznaczenia papieskiego prezydentowi Leguia. Aktu wręczenia dokonał nuncjusz papieski, Mr. Cicognani, który podkreślił wielkie zasługi prezydenta Leguia'i wobec Kościoła. W uroczystości wziął udział korpus dyplomatyczny.

Konkordat z Włochami a zagadnienie mniejszości narodowych. Konkordat z Włochami, podobnie jak inne nowoczesne konkordaty, zawiera postanowienia ochronne, dotyczące języka ojczystego w pracy duszpasterskiej. Postanowienia te

uwzględniają potrzeby niemieckiej i słoweńskiej mniejszości narodowych w nowych prowincjach państwa włoskiego. Fakt istnienia tych klauzul ze szczególnym naciskiem podkreśla prasa niemiecka w związku z podejrzeniami Herriot'a odnośnie do konkordatu z Włochami i stanowiska duchowieństwa w południowym Tyrolu.

KRONIKA LWOWSKA.

KALENDARZ KOŚCIELNY.

MARZEC — 1929.

10	N	**4. Środopostna**	25	G. 8 po Boh.
11	P	Konstantego	26	Porfirja
12	W	Grzegorza	27	Prokopija
13	S	Rozyny	28	Wasylija
14	C	Matyldy	1	*Mareć.* Ewdochji
15	P	Longina	2	Teodota
16	S	Lubina m.	3	Ewtropija

Z sali odczytowej. Staraniem Narodowej Organizacji Kobiet odbyło się w sobotę, 23 lutego b. r. zebranie inauguracyjne konferencyj religijnych, na którem wspaniałą prelekcję wygłosił Najprzew. ks. biskup Lisowski: „Religja i wiara św. w życiu człowieka". Czcigodny mówca w podniosłych słowach przedstawił boski pierwiastek naszej św. wiary, ważność, piękność, niezmienność i rozwój dogmatów, które na kształt pereł drogocennych złożone są w Kościele Chrystusowym.

„Myli się, kto sądzi, że wiara nasza jest zakostniałą, gdyż w kościele katolickim od samego jego początku wre walka z herezjami i błędami. Kościół św. musi te błędy zwalczać, depozytu św. wiary bronić, wyjaśniać ją i ujmować w formę dogmatów. Wiara nasza czerpie swe prawdy z objawienia, przyszły one z nieba, a nie są wytworem przeżycia i odczucia religijnego, poczynającego się w podświadomości człowieka, jak mylnie twierdzą protestanci liberalni, a za nimi moderniści. Wiara opiera się nie na widoczności, nie na doświadczeniu, ale na powadze mówiącego. Im większą ma ktoś powagę, tem silniej wierzymy. Jeżeli zaś objawia coś Pan Bóg, to wówczas siła wiary jest nieskończona, gdyż Bóg ani sam nie może się omylić, ani nikogo w błąd wprowadzić. Mniejsza o to, czy zrozumieć mogę to, co mi Bóg objawił, czy nie, skoro raz Bóg objawił, to musi być prawdą. A więc niedorzecznie mówi ten, który twierdzi, że wówczas uwierzy, gdy zobaczy, gdy zrozumie prawdę, bo gdyby zobaczył, czy zrozumiał, wówczas nie miałby wiary, ale wiedzę. I dlatego w niebie już więcej nie będzie wiary, ale widzenie błogosławione. W naszej św. wierze muszą być tajemnice, bo skoro jest Bóg nieskończony, to i rozum Boski jest nieskończony i poznaje prawdy nieskończone, rozum zaś stworzony, ludzki czy anielski, jest skończony i nie może objąć prawd nieskończonych. Aby każdy mógł spokojnie wierzyć, aby mógł znaleść te prawdy objawione, Chrystus Pan założył Kościół swój, jeden, święty, katolicki i apostolski. W nim złożył cały skarb, w nim ustanowił żywy, trwały i nieomylny urząd nauczycielski i wyposażył go Swym autorytetem, gdy rzekł: „Kto was słucha, Mnie słucha, kto wami gardzi Mną gardzi — a oto ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata".

Jak tedy szczęśliwym jest człowiek każdy, który ma szczęście należeć do Kościoła katolickiego, któremu Bóg jest Ojcem, a Kościół Matką. Jak bardzo gorąco winniśmy Bogu dziękować za dar wiary św. Jak niestety wielu katolików nie ceni sobie tego daru Bożego: mają perłę drogą, a wartości jej nie znają, lekceważą ją sobie i łatwo ją tracą. Do nich można zastosować słowa Pisma św.: „W pośród was stanął, którego wy nie znacie" — i słowa Chrystusowe, wyrzeczone do Samarytanki „O gdybyś poznała dar". Powinniśmy się starać, aby jak najwięcej ludzi na świecie dostąpiło łaski należenia do Kościoła a więc powinniśmy popierać misje katolickie".

W tych krótkich słowach trudno streścić tak podniosły wykład, za który Najdostojniejszemu prelegentowi wdzięczność wyrażamy. Na następnych konferencjach wygłosi prelekcję „O sektach" Przewielebny ks. prof. dr. Stach w lokalu Klubu narodowego, ul. Piłsudskiego 11, I p., punktualnie o godz. 6 wieczorem. Nar. Org. Kobiet uprasza swe członkinie i sympatyczki (ków) o jak najliczniejszy udział w konferencjach, które będą się odbywały co soboty przez cały wielki post.

Wystąpienia z Kościoła katol. Tadeusz Marjan (2 im.) Mielnik, urodzony dnia 26 V 1902 we Lwowie, stanu wolnego, urzędnik, zamieszkały przy ul. Małej 4, wystąpił z Kościoła katol. dnia 14 II 1929. Magistrat L. 27766/29.

Na fundusz prasowy złożyli w dalszym ciągu: X. Potrzebnicki 5 zł. Pp. Mikołajczyk 1 zł. Drohomirecki 2 zł. Marja Pokornowa 5 zł. R. B. 10 zł

Z parafji N. P. Marji Śnieżnej. Od 11—17 marca odbędą się rekolekcje wielkopostne. O godz. 6 wiecz. po nawiedzeniu Najśw. Sakr. Spowiedź 16/III od 4 popoł. a 17/III rano prymarja i wspólna Komunja św.

Rekolekcje w kościele OO. Dominikanów. Rekolekcje odbędą się od 11 do 17 marca. Codziennie o godz. 7 wiecz. nabożeństwo, poczem nauka Zakończenie 17 marca rano i Komunja św. generalna.

Rekolekcje parafjalne w kościele OO. Bernardynów rozpoczną się dnia 11 marca tj. w poniedziałek o godzinie wpół do 7-mej wieczorem i trwać będą przez cały tydzień aż do dnia 17-go marca tj. do niedzieli Czarnej.

Porządek rekolekcyj następujący:

Codziennie o godz. wpół do 7-mej „Cząstka Różańca", następnie nauka rekolekcyjna, a po nauce błogosławieństwo Najśw. Sakramentu.

W sobotę zaś popołudniu o godz. 4-tej rozpocznie się spowiedź.

W niedzielę Czarną o godz. 7 rano Msza św. w czasie której nauka i wspólna Komunja św.

Z parafji Bożego Ciała. Dnia 10-go marca, niedziela: Uroczystość św. Tomasza z Akwinu, suma i nieszpory z wyst. Najśw. Sakr. i kazaniem.

Dnia 3. marca w sali stowarzyszeń odbyła się uroczysta Akademja ku uczczeniu jubileuszu

Ojca św. Piusa XI staraniem sodalicyj bł. Imeldy. Przy sali szczelnie zapełnionej sodaliski naprzemian wykonały utwory muzyczne oraz deklamacje. Słowo wstępne i odczyt przedstawiły potrzebę synowskiej czci dla Stolicy św. Zakończył akademję ks. proboszcz parafji przemówieniem o Polsce i Stolicy św. oraz okrzykiem: „Niech żyje“, poczem odśpiewano hymn: „My chcemy Boga“.

Z parafji św. Mikołaja. Rekolekcje parafjalne **dla niewiast** rozpoczną się 11 marca w poniedziałek o godz. 6 wieczorem; **dla mężczyzn** 18 marca o godz. 6 wieczorem.

Dla członków Bractwa Dobrej Śmierci przy kościele św. Mikołaja będzie Msza św. 19 marca o godz. 6·30 przed ołtarzem św. Józefa. W tym dniu wszyscy członkowie Bractwa mają przystąpić do Komunji św. dla uproszenia sobie łaski pobożnej śmierci.

Z parafji św. Antoniego. Rekolekcje wielkopostne odbędą się od 17 do 23 marca. Codziennie kazanie o 7-mej wieczorem z litanją do Imienia Jezus, cząstką Różańca i błogosławieństwem Najśw. Sakramentu. Spowiedź św. w sobotę 23 marca o 3-ciej, Komunja św. w niedzielę Palmową o 7-ej rano.

Nowenna do św. Józefa rozpoczyna się 10 marca o 6-tej wieczorem.

Z parafji św. Marcina. Doroczne Walne Zgromadzenie Bractwa dobrej śmierci przy kościele św. Marcina we Lwowie odbędzie się w niedzielę dnia 17 marca b. r. o godz. 6-tej wieczorem w sali Sokoła III przy ul. św. Marcina 6. W razie braku przepisanego kompletu odbędzie się następne Walne Zgromadzenie tego samego dnia, w tem samem miejscu o godzinie 6·30 wieczorem bez względu na ilość obecnych członków.

Zapowiedzi.

Od 25/II do 2/III 1929.

W parafji Bazyliki metropolitalnej. 1) Mykietyn Jan, ul. Wilhelma Starka, Zamarstynów z Marją Stefanją (2 im.) Jordan, Kopernika 16.

W parafji N. P. Marji Śnieżnej. 1) Serdiuk Stefan, Żuk Zofja, Pilnikarska 3. — 2) Wróbel Jan, Głęboka 6. Gajewska Aniela, Słoneczna 36.

W parafji św. Elżbiety. 1) Finik Alfred, Irena Jarmulska, Gródecka 64. — 2) Kobryn Jan, Katarzyna Bohm, Krótka 11. — 3) Gierczak Roman, Józefa Zaczyk, Lewandówka 22. — 4) Osiadacz Kazimierz, Adela Schmidt, Szeptyckich 20. — Dobrowolski Józef, Genowefa Bartel, Gródecka 131.

W parafji Bożego Ciała (OO. Dominikanów). 1) Krywuta Józef, Mączna 35. Wójtowicz Agnieszka, Rynek 5.

W parafji św. Marcina. 1) Bommersbach Stanisław, Dawidówna Stanisława, św. Marcina 26. — 2) Romaniszyn Jan, Zamarstynów, Sklepińskiego 31. Zofja Paler, św. Kingi boczna 4. — Kobyłecki Wilhelm, Panieńska 35, Mazurkiewicz I śl. Gierycz Marjanna, Piastów 23.

W parafji św. Mikołaja. 1) Piotr Korzeniowski, Stefanja Zaczek Bułgarska 3. — 2) Henryk Stelmach, Chmielowskiego 10, Helena Ficek, Stryjska 52.

W parafji św. Antoniego. 1) Józef Krywuta, ul. Mączna 35. Agnieszka Wójtowicz, Rynek 5. — 2) Antoni Zawiło, Zamarstynów 62. Walerja Gulówna, Wyspiańskiego 25. — 3) Józef Rozmiłowicz, Wiktorja Iwanowska. Pijarów 54. — 4) Stanisław Dobija, Słodowa 1. Natalja Szemeluk, Pijarów 11. — 5) Bolesław Mazur, Ubocz 5. Karolina Faściak, Głęboka 14.

Z życia parafjalnego.

Od 25/II do 2/III 1929.

Bazylika metropolitalna. Było: chrztów 1; zmarłych —; zapowiedzi 1; ślubów —; zaopatrzonych —; Komunij św. 1050; składki —.

Parafja OO. Dominikanów. Było: chrztów —; zmarłych —; zapowiedzi 1; ślubów 1; zaopatrzonych —; Komunij św. 1060.

Parafja M. B. Śnieżnej. Było: chrztów —; zmarłych —; zapowiedzi 2; ślubów —; zaopatrzonych 1; Komunij św. 240; składek —.

Parafja św. Mikołaja. Było: chrztów 1; zmarłych 6; zapowiedzi 2; ślubów 2; zaopatrzonych 9; Komunij św. 1070.

Parafja św. Marji Magdaleny. Było: chrztów 1; zmarłych 10; zapowiedzi 1; ślubów —; zaopatrzonych 5; Komunij św. 850; składki —.

Parafja św. Antoniego. Było: chrztów 2; zmarłych 2; zapowiedzi 5; ślubów —; zaopatrzonych 7; Komunij św. 350; składki 67 zł.

Parafja św. Marcina. Było: chrztów 2; zmarłych 7; zapowiedzi 3; ślubów —; zaopatrzonych 6; Komunij św. 140.

Parafja św. Andrzeja (OO. Bernardynów). Było: chrztów 2; zmarłych 3; zapowiedzi —; ślubów —; zaopatrzonych 3; Komunij św. 1900.

Parafja św. Anny. Było: chrztów —; zmarłych —; zapowiedzi —; ślubów —; zaopatrzonych —.

Parafja św. Elżbiety. Było: chrztów —; zmarłych 6; zapowiedzi 5; ślubów 2; zaopatrzonych 6; Komunij św. 760.

Kierownik pisma i Red. odp.: X. Dr. Teofil Długosz. — Nakł. Tow. „Bibljoteka Religijna“ z zasiłkiem XX. Proboszczów
Z Drukarni Tow. „Bibljoteka Religijna“ pod zarządem Jana Przyszlaka — Lwów, Ormiańska 13. Tel. 24-61.